

Мајчине

Моји радови су реализовани у различитим техникама као што су уље на платну, акрил на платну, затим акварел, оловке у боји, уљани пастел на папиру и на крају, вез на платну. Тематски истражујем врло личну причу, која је заживјела прошле године, а коју разрађујем кроз серију радова у наведеним ликовним техникама. Трагам за визијом, доживљајем и уобличавањем мени блиских и чини ми се одувјек познатих и препознатљивих руку. Руку моје МАЈКЕ.

Инспирација и повезаност са овом темом вуче коријене из дјетињства, домаћинства и друштва у ком сам одрасла. Дјетињства се сјећам кроз руке мајке и баке. Руке које се не могу заборавити и не препознати. И једна и друга, и мајка и бака, су увијек нешто плеле и везле, као да су се на тај начин изражавале. Касније сам схватила да су кроз конач, плетиво и платно преносиле личну енергију и креативност. Тако су од једне нити настајале њихове рукотворине. Као дијете, и ја сам учена да од једне нити направим своју креацију. На почетку, изражавала сам кроз вез неку врсту модног израза, док нисам схватила да је вез у мени проткан дубоким емоцијама. Традиција у оквиру које сам васпитана није само укорјењен начин понашања, она са собом носи трагове емоција жена моје породице. Таписерија у којој проналазим интересовање говори, између осталог, и о класама у којима живе људи. Кроз историју таписерија је означавала друштвени статус укућана. Почевши да сликам руке моје мајке, спонтано сам почела да их и везем. Конач је почео да прати токове њених вена, онако како сам их видјела и осјећала. Наравно, није угодно замислити такав материјал у сопственим венама али захваљујући игли и концу, могла сам још више да приближим доживљај руку које сам стварала. Тако сам добила другу димензију слике мајчине руке које стварам.

Жељела сам да ликовни медиј проширим, односно да пронађем начин како да осликам и обликујем мени блиске форме и да материјал који користим, буде повезан и у складу са емоцијом коју имам према тим рукама. Да могу да се опипају и осјете. Бавећи се везом желим да истражујем себе и свој животни простор, емоције и друштво које нас обликује. Ово је мој начин да разговарам са собом о својим идеалима, ставовим и сопственој позицији у окружењу у коме одрастамо и живимо.

Катарина Аћимовић